

Síðani Peter Michelsen gjordist sjúkurlingur fyrir fimm árum síðani, hefur hann verið partvistur lami. Men hesin hjólstólurinn hjálpir honum kortini at koma runt í íbúðini

Mynd: Jens Kristian Vang

einsamallur. Eg gjordi tí av aftur at ringja til Jóhannu Johannesen. Hon spurdi meg so, um tað ikki var eitt hugskot, at eg í staðin fekk Jenny Risom Pedersen sum vitjunarvin. Eg tók av, og tað má eg siga, valið var ikki vánaligt, sigur Peter Michelsen.

Ómetallig gleði

Peter Michelsen sigur, at tað fyrri hann hefur verið ein ómetallig gleði, at hava vitjunarvin.

– Vit tosa um alt møgulegt, og Jenny er sum tíðin er gingin vorðin sum partur av familjuni. Fari eg í føðingardag ella eitthvørt tilíkt, ja, so kemur Jenny stundum við mær. Jú, hetta vildi eg ikki verið fyrri utan, sigur hann hugsunarsamur.

Ein tann størsti saknurnin, eftir at hann gjordist sjúkurlingur, var bilurin. Hann kundi ikki longur koyra bil.

– Tað var ein óðiligur trupulleiki og saknur. Eg havi koyrt og átt bil síðani 1949, tá eg keypti ein gamla sjúkrahús frá eingilskommunum. Síðani havi eg havt seytjan bilar, greiðir hann frá.

Besta bilin heldur hann var tann seinasti, ein Mazda 929.

Leigað bil

So nógv saknaði Peter Michelsen bilin, at hann fleiri ferðir fyrstu tíðina leigaði bil. Hann gav teim um tveyhundrað krónur, og bað teir so koyra fyrri tær tveyhundrað krónurnar.

– Vit koyrdu fyrri tað mesta runt í Havnini, sigur hann.

Nú kemur tað fyrri, at Jenny Risom Pedersen, vit-

junarvinur hansara, koyrir hann onkran túrin. Millum annað hava tey vitjað leiðaran á Vitjunartænastuni, Jóhannu Johannesen, í Vestmanna.

– Mær dámar so ómetalliga væl at koyra í bili, sigur Peter Michelsen.

Annars ger hann nógv av at skriva brøv. Hann skrivar til vinir og kenningar, fyrri tað mesta fólk í Danmark. At skriva við berum hondum ber honum ikki til. Men hann hefur skrivmaskinu, og tað bjargar honum.

– Eg fái heldur ikki skrivað á maskinu, soleiðis sum vanligt er. Men eg brúki eina sneis, sum eg trýsti á knøttarnar við, greiðir hann frá.

Peter Michelsen er ikki forur fyrri at ganga um gólvvið – leysur. Hann hefur ein stól ella stativ, sum koyrir á hjólum. Við tí kann hann fərka seg runt í íbúðini. Ein íbúð, sum hann sjálvur bygdi fyrri mongum árum síðani.

Byggimeistari

Fólk minnst og kenna Peter Michelsen sum byggimeistara.

Hann byrjaði sum byggimeistari longu í 1938. Fyrsta uppgáva hansara var at gera nøkur kør á Sanatorinunum í Hoydølum. Síðani vaks fyrirkonan. Tá hann hevði mest at gera, hevði hann 90 mans í arbeiði.

Millum arbeiðini, fyrirkonan hjá Peter Michelsen stóð fyrri, var Hotel Hafnina.

– Fyrsta byggistigið fóru vit undir í 1960, og seinna byggistigið var gjørt í 1966. Tað arbeiðið dæmdi mær væl, og tað hugnaliga, og kanska skemtiliga, var at Christian Restorff sjálvur var næstformaður í arbeiðinum, greiðir Peter Michelsen frá.

Í 1968 gavst Peter Michelsen sum byggimeistari. Seinasta uppgáva hansara var at standa fyrri arbeiðinum við ítróttarhøllini á Hálsi.

– Í 1968 fluttu vit niður til Danmarkar. Vit vóru niðri í átta ár, og komu heim

aftur í 1976. Og sama dagin, vit komu heim aftur, hitti eg Jóhannes Berg. Hendan sama dagin keypti Jóhannes Berg Betongvirkid á Norðskála.

– Jóhannes Berg hugdi at mær. So spurdi hann, um eg ikki hevði hug at gera formaður á virkinum á Norðskála. Jú, segði eg, tað kundi eg. Og so arbeiði eg har norðuri nøkur ár. Fjá á seinni seldi Jóhannes Berg Betongvirkid fyrri nógvur ferðir tað, hann keypti tað fyrri. Hann hefur altíð dugað, flennir Peter Michelsen.

Meðan vit hava tosað við Peter Michelsen hendan fyrrapartin, hava vit sitið í djúpum stólum í frisku stovu hansara. Ongin roykur. Men Peter hefur kortini verið stórroykjari alt sitt lív. Men eftir at hann gjordist sjúkurlingur, hefur hann ikki nortíð tubbakk.

Hann reisir seg spakuliga. Tekur í hjólstól, og visir okkum inn á skrivstovuna. Hann sessast við skrivmaskinuna, tekur pappír úr eini skuffu, og ger seg til at skriva.

Við sneisinni í hondunum er tað bara ein lítill løta, til hann hefur skrivað nakrar reglur.

– Hetta hevði kortini ikki kunnað gjørt, dugdi eg ikki at skriva frammanundan, sigur Peter Michelsen.

Vit takka fyrri okkum, og biðja farvæl.

Ímeðan situr Peter við maskinuna. Situr ivaleyst og gleðir seg til næstu ferð vitjunarvinurin, Jenny Risom Pedersen, kemur á vitjan.

Peter Michelsen dámar væl at skriva brøv til vinfólk sín, ikki minst í Danmark. Men hendurnar eru so vánaligar, at hann nuyðist at nýta eina sneis, fyrri at raka knøttarnar á skrivmaskinuni

Mynd: Jens Kristian Vang

Fegin um Vitjunartænastuna

Í 1992 fekk Peter Michelsen, fyrrverandi byggimeistari, heilabløðing, og gjordist partvistur lami. Stutt eftir kom hann í samband við Vitjunartænastuna

GRÆKARIS DJURHUUS
MAGNUSSEN

Vitjunartænastan er eitt samtak millum Reyða Kross og Landsfelag Pensi-onistanna. Nøkur ár eru nú síðani, samstarvið fekk í lag, og alt fleiri ynskja at verða við í tænastuni.

Endamálið hjá Vitjunartænastuni er at fáa fólk, ung sum eldri, at vitja eldri og sjúk, sum mangan sita einsamøll. Líknandi vitjunartænastur eru til dømis eisini í Danmark og í Íslandi.

Ein teirra, ið hefur verið knýttur at Vitjunartænastuni, er Peter Michelsen,

fyrirverandi byggimeistari og entreprenurur, í Havn.

Heilabløðing í 1992

Fyri ellivu árum síðani misti Peter Michelsen konuna, Betti. Tey bæði høvdu ein son. Hann gjordist keypmáður niðri í Danmark, men doyði av sjúku bara 29 ára gamal.

Peter hefur tvey systkin, Hannu Olsen og Jóhannes Michelsen, vanliga nevndur Demich.

Fyri fimm árum síðani fekk Peter Michelsen eina heilabløðing, og gjordist partvistur avlamin. Og ógvuliga einsamallur.

Tá var tað, at hann fekk hugskotið at ringja til Jóhannu Johannesen í Vestmanna. Jóhanna Johannesen er leiðari á Vitjunartænastuni.

– Eg helt, at kanska kundi eg fáa vitjan frá onkrum í Vitjunartænastuni, og tað fekk eg, sigur Peter Michelsen.

Tað var Bjørg Haraldsen, sum starvaðist í Sjónvirki Føroya tá, ið gjordist fyrsti vitjunarvinurin hjá Peter Michelsen. Og hann var sera fegin um at fáa henda

vinarlaga vitjunarvinin á gátt.

– Men nakað seinni flutti Bjørg Haraldsen til Danmarkar, og so sat eg aftur

